

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA!
 CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
 Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga.
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

OLIMPIADA.

'Olimpo era en la edat antiga lo Cel dels pagans. Allá Júpiter, Saturno, Marte, Vulcano, Venus, Minerva y Juno vivían tranquils y ditxosos, dictant las lleys als mortals que 'ls reverenciavan.

L'Olimpo s' ha transformat. Saturno, aquell déu que 's menjava als seus propis fills, s' ha

convertit en un Ramón Nocedal que devora al seu propi rey. Júpiter es lo Marqués de Alós; Marte, en Palau y Huguet; Vulcano, 'l Dr. Carrerach y en quan á Minerva, Juno y Venus no será difícil trobar qui 'ls sustitueixi entre 'ls molts eclesiástichs, que si no la cara de femella, conservan lo vestit de dona en forma de sotana.

Per lo demés, avuy ja no hi ha pagans. O millor dit, los pagans s' han convertit en pagans.

Lo teatro del Olimpo, presentava diumenje, día de Sant Carlos, un aspecte preciós. Mil espectadors de totes castas, de bosch y de ciutat, singlars y casulans, y entre ells uns doscents eclesiástichs s' havían reunit en aquella santa casa pera posar los fonaments del Circul de Sant Jordi, mata l' aranya.

En aquell siti immortalisat per tota mena de diversions profanas anava á lliurar-se una gran batalla contra 'l dragó infernal. Tot estava preparat. Alguns de aquells sants varons, pèl que pogués ser, duyan amagats Sant Cristos y revólvers de sis tiros. Lo qui anava menos previngul empunyava un garrot groixut com lo puny de un trabucayre.

Contan alguns que tenen motius per saberho, que aquell mateix dematí, després de la misa, en moltas iglesias, corrian los escolans campana en má tocant á rebato. La sanch carlista vá enardirse, y com avuy los del bando apostólich no podent desquartisar als liberals s' entretenen desquartisantse á sí mateixos, resulta que si enfutismats estavan los partidaris del rey de las húngaras, treyan foch pèls caixals los destronadors de aquest monarca xocarrer y carnavalesch, acusat de no ser prou carlí.

Arribá l' hora de la funció. A dalt de l' escenari brillavan las primeras parts: los galans, las sotanas, los barbas. Abaix lo públich ansiós; rectors farrenyos, ex-cabecillas sanguinaris, moltons llanuts. Y ara no 'm preguntin perque van inaugurar la cerimonia resant una *Salve regina*. En ells lo resar es un moviment mecánich, instintiu, purament animal. La oració als llabis y la rancunia al cor.

Després de la *Salve*, un principi de discurs y un gran estirament d' orelles; pero desde 'l segon párrafo, apenas vá parlarse del *dragó infernal* entre estrepitosos aplausos, sortí de un reconet un crit esgarriós de «*Mori Nocedal!* ¡Viva D. Carlos!»

Tirin un pellingo de carn podrida entre una manada de corps y tindrán un petit exemple del efecte que van produhir aquell mori y aquell viva. Un crit inmens, més que un crit, un bram de indignació: punys que s' alsan, bocas que 's badan, ulls que se surten de las órbitas, nervis que 's crispan, péus que patejan, espasmes de rabia, sombras de feridura.

Y desseguida sotanas que s' arremangan, mantéus que 's cargolan á tall de capa de torero, solidéus en l' ayre. Insults barrejats ab renechs. Y á fora, en plé saló de descans, renechs barrejats ab garrotadas.

¡Quín espectacle! Carlins é integros agafantse per las grenyas; bastons que xocan; punys que cauhen com masses sobre caps que s' ensorran dintre de las espatllas. Aquí un gavinet que brilla y fá rotllo, allá un revólver que amenaça... á l' un cantó un rector desesperat que á falta de una arma contundent fá molinets ab uns rosaris, que té 'ls grans com balins de retaco ó de trabuch.

Y entre la brega acalorada, un pare capellá que ha rebut un cop de cadira al mitj del cap, regant aquell camp de batalla ab la sanch que li brolla de un gran xirivech, á raig de canadella.

No podrá queixarse aquest manso ministre del Senyor Aquell cop de cadira á la clepsa van donarli ab lo fi benéfich de que 'l cap se li assentés.

Mentres tant á dintre del teatro reynavan l' indignació y 'l canguelo.

Encare 'm sembla que veig aquell capellá adelantantse fins á las *candilejas*, com un Gayarre quan vol donar un dó de pit, y exclamant ab ira concentrada:

—¡Malaguanyada verga!... Y aquell altre que ab tota la indignació de que es capás un cabo de realistas, cridava desesperat:

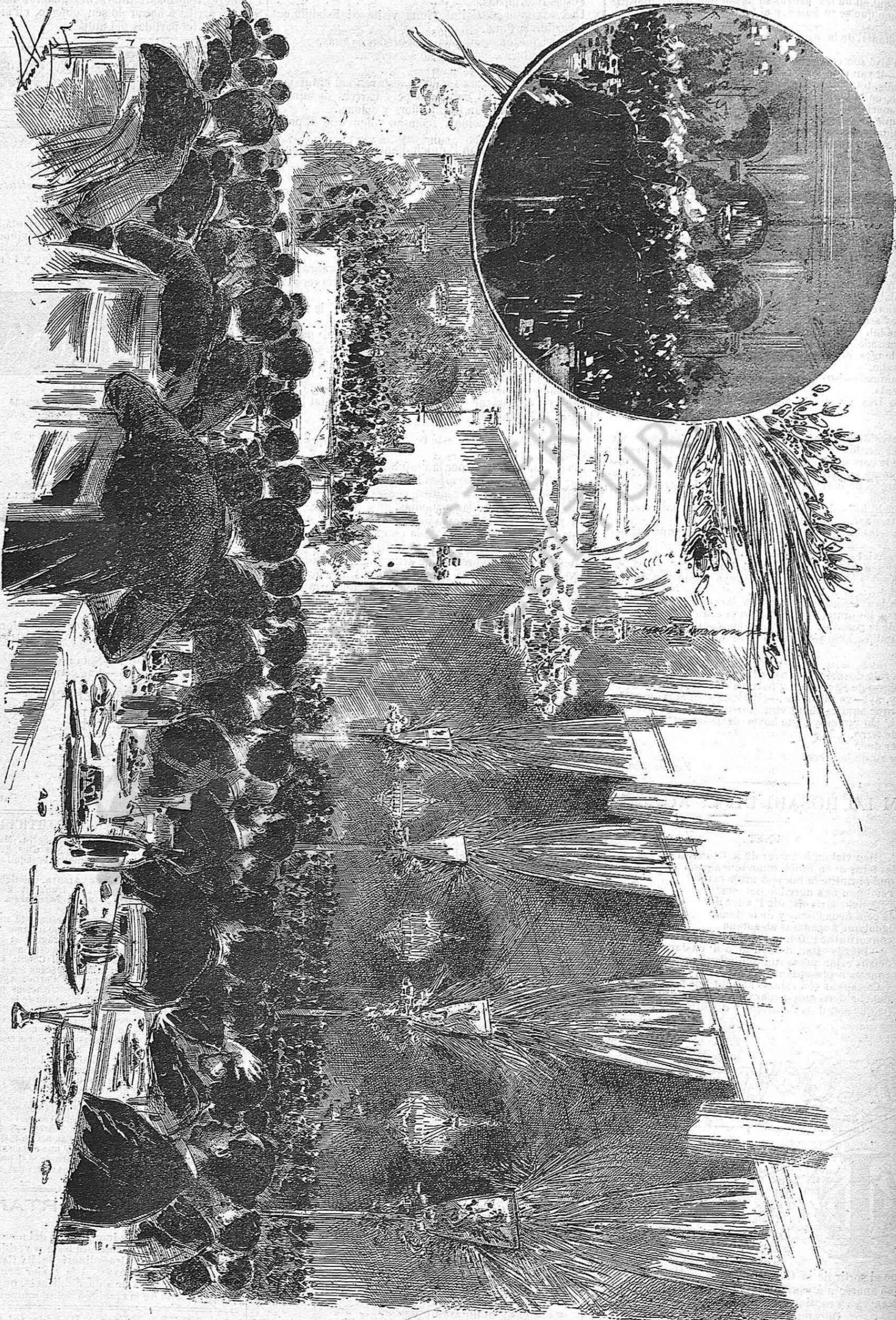
—¡Aixó es Cafrería! Y 'l fiero Nocedal, tot arronsat, reclamant ordre y compostura, en lo moment en que 'l delegat del Governador declarava disolta la reunió. En Nocedal al frente y una renglera de cap-padres, que ocupavan l' escenari en tota la seva amplada, ab lo dit al nás, cridavan:

—¡Xit... ¡Silenci!... ¡Ordre!... ¡Ordre! ¡Silenci!... ¡Un rave fregit!... Aquí surt un valent, que ab tota la forsa dels seus pulmons y aixecantse de puntetas, llansa un crit estentóreo de «¡Viva Nocedal!»

Lo delegat del governador no duya forsa, y 's vá veure

OBSEQUIIS A CASTELIAR.

Aspecte del Teatre Calvo y Vico, la nit del 22 de octubre, ab motiu del lunch ofert a Castellar pel partit republicà historich de Barcelona.

(Dibuix prè del natural per D. N. Vazquez).